

Александър Кирилов

Надписите

Поредната вечер. Допреди малко беше навънка, в студа, с приятели и пиеше. Тихо отключваш врата на блока си, натискаш един бутон и се появява малко светлинка в живота ти, стига някой шегаджия да не е решил да се изгаври и да е изпочупил крушките, или по-лошо, да ги е откраднал. Пристъпваш бавно по стъпалата към вратата си. Спираш се тъкмо преди да вкараш ключа и да задвижиш някой безкраен принцип на физиката и да отвориш вратата към топлото си легло и бръмчащия компютър. Поглеждаш стените и милионите изписани и изчовъркани по тях мисли, преживявания, както и милионите незаписани. Решаваш, че днес трябва да е запомни, хващаш ключа и безмълвно изписваш датата. Замишлено натискаш бутона. Светлина. И пак оглеждаш какво си написал.

Една дата, смислена за тебе, а може би и другите, мазилката е останала по пръстите ти, както и малко на пода. Усмиваш се, използвал си ключа не само за вратата, но и като ключ към спомен, който не би трябвало да загубиш, въпреки паметта си и времето. Този път е обръщаш и използваш ключа по предназначение, тихо отваряш и затваряш входната врата. Паркираш обувките си в стройната редица или може би стоят самотни в стаята ти. Компютъра бръмчи, и се изкушаваш да го включиш. Да напишеш какво си преживял, да запишеш този спомен, който не трябва да изгубиш. Загърбваш всичко друго, нито липсата на храна в стомаха ти, нито нуждата от сън са на първо място, не искаш да допуснеш някой да задраска датата или да замаже стената, и с нея милионите твой и чужди спомени. Трескаво сядаш и чакаш да се зареди компютъра ти, и се взираш в бъдещето, както малко хора умеят. Това бъдеще рядко се сбъдва, защото повечето хора мислят как всичко би станало в своя перфектен свят, в едно друго време, до което не можеш да се докоснеш, макар че и то съществува. Все пак, всяко твое действие и решение си го има, просто ти живееш в едно от милиардите възможни твой бъдеща, според изборите които си направил. Чува се странна мелодийка. Съвземаш се от бъдещето, и разбираш, че компютъра ти се е включил. Трескаво чакаш да се зареди програмата за писане, и започваш да налагаш мислите, чувствата си в един текст, да опишеш какво ти се е случило изминалата вечер, всичко, до последната подробност.

По някое време се усещаш, че стомаха ти къркори, набързо отскачаш до хладилника и вземаш първото нещо, което би утолило глада ти, изяждаш го бързо пред компютъра, докато продължаваш да изписваш всичко. Дори и какво е имало за ядене, докато пишеш. След някакво време, минути, или може би часове, загубил си представа за времето, осъзнаваш че текста е готов, и си напълно доволен с него. Пишеш на

приятел, който като тебе будова, и решаваш да му изпратиш текста. Той го прочита, и ти споделя, че не си единствен, не си и последен, случвало се е и на него, и той си го е записал. Усмивваш се, и му казваш лека нощ, бавно си слагаш пижамата и се сгушваш под одеялата, и докато заспиваш, в онзи прекрасен момент между това да си буден и сънищата, малкия ти прозорец към перфектното бъдеще, ти се сещаш за милионите други изписани неща по стените, и се чудиш наум, какво ли означават те за някой друг?

КРАЙ

© 2008 Александър Кирилов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9253>]